

“Üç adam tayin edilmiş”

Her cemaatin, her tarikatin, her grubun içine sızmalar olur. Özellikle Kemalizm; devleti “demokrasi, hürriyet, insan hakları ve adalet üzerine” değil, asker ve istihbarat üzerine oturtmuş olduğundan, herkesi izler, takip eder.

Eğitim, anayasa, kanun ve hatta tüzük ve yönetmeliklerle bu sistemini oturtur.

Ve istihbarat müesseseleriyle sıkı sıkıya takip eder.

Bediüzzaman, meselenin bu boyutuna işaret ederek, Kemalizmin içimize, cemaatlere adam sızdıracağına dikkat çeker:

“Kat’î haber aldım ki, üç aydan beri buradaki has kardeşleri birbirine karşı meşrep veya fikir ihtilafıyla bir soğukluk vermek için üç adam tayin edilmiş.

Hem metin Nurcuları usandırmakla sarsmak ve nazik ve tahammülsüzleri evhamlandırmak ve hizmet-i Nuriyeden vazgeçirmek için sebepsiz mahkememizi uzatıyorlar.¹

Bediüzzaman, kendisini haksız yere hapse atıp peşine casus takanları şöyle teşhis eder: “Yanımdaki koğuşa masonlar tarafından hem yalancı, hem casus bir mahpus gönderilmiş. Tahrip kolay olmasından—hususan böyle haylaz gençlerde—o herif, bana çok sıkıntı vermesi ve o gençleri ifsad etmesiyle bildim ki, sizlerin irşad ve ıslâhlarınıza karşı zındıka, ifsada ve ahlâkları bozmaya çalışıyor.”²

“Maatteessüf en ziyade güvendiğim ve itimad ettiğim, sizlerdiniz... Dikkat ediniz, küfr-ü mutlakı müdafaa eden gizli komite içinize parmak sokmasın. Benim komşudaki koğuşa parmağını soktu, beni azap içinde bıraktı...”

“Bir seneden beri, gayet dikkatle içimize casusları sokan ve safdil ve cür’etkâr talebelerin ifşaatını zapteden ve bil’iltizam bizi perişan ve mesleğimizden pişman etmek için her vesileyi istimal eden”³ ve Bediüzzaman’a, talebelerine ve sair dindarlara musallat olan hafiye/ajan ve propagandacılar, acaba bugün ıslâh-ı hal mi ettiler, tevbekâr mı oldular? İnsi ve cinnî şeytanlar, zalimler, mütecessisler görevlerinden istifa mı etti? Yoksa ilmî ve teknolojik gelişmelere göre maharet mi kazandılar?

Bunlar kimi zaman dindar, kimi zaman ehl-i hizmet olarak gelir. Şeyh kılığına girip Arapça’yı onlarca lehçe ile konuşan, Müslümanları ifsat edip birbirine kırdıran büyük casus Lavrence’yi teessüf ve lânetle hatırlayanlarımız vardır.

Böyle durumlarda ne yapmalı, nasıl davranmalı? İtham ve iftiralar karşısında susmalı mı, susmamalı mı, sineye mi çekmeli, görmezlikten mi gelmeli, tedbir mi almalı, yoksa olurlarına mı bırakmalı?

Sakın, sakın! Şimdiye kadar mâbeyninizdeki fedakârâne uhuvvet ve samimâne muhabbet sarsılmasın. Bir zerre kadar olsa bile, bize büyük zarar olur.⁴

Dipnotlar:

1-Bediüzzaman Said Nursî, Şuâlar, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 1999, s. 430.

2- Şuâlar, s. 279.

3- Şuâlar, s. 289.

4-Bediüzzaman Said Nursî, Şuâlar, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 1999, s. 430.